

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 9/2025
19.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца ТАЧНО ДОО Београд, МБ 21632490, чији је пуномоћник Небојша Самарџић, адвокат у ..., против туженог MONDO INC ДОО Београд, МБ 20729384, чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 724.567,20 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4501/2023 од 26.09.2024. године, у седници одржаној 19.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4501/2023 од 26.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4501/2023 од 26.09.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4017/2022 од 05.06.2023. године у ставу I изреке укинута је решење о извршењу тог суда Иив 837/22 од 03.03.2022. године у целини. У ставу II изреке обијен је захтев привредног друштва АА ДОО Београд за ступање у парницу у својству умешача на страни туженог. У ставу III изреке одбачена је тужба у делу у којем је тужилац тражио да тужени плати законску затезну камату на износ од 724.567,20 динара и на износ од 20.000,00 динара почев од доспелости па до исплате. У ставу IV изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 724.567,20 динара и износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза. У ставу V изреке одбијен је компензациони приговор као неоснован. У ставу VI изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.870,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4501/2023 од 26.09.2024. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу II, IV, V и VI изреке. Одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према образложењу нижестепених судова, тужени је на основу уговора о пружању услуга коришћења сервиса и архивског материјала „Тапјуга“, од 19.10.2018. године, који је закључио са ЈП „Тапјуг“, користио сервис вести, фотосервис, видеосервис, архивски материјал Јавног предузећа „Тапјуг“ уз месечну накнаду од 98.000,00 динара са ПДВ, а на основу анекса тог уговора од 27.01.2021. године „Тапјуг“ је уступио права и обавезе из уговора тужиоцу, као пријемнику, са којим уступањем се сагласио тужени, као корисник услуга. у члану 2. Анекса је одређено да ће тужилац фактурисати туженом накнаду прописану чланом 12. основног уговора и да је тужени дужан да исту у целости измирује тужиоцу. Нижестепени судови су утврдили да тужени уговорну обавезу није испунио према тужиоцу у износу који се потражује у овом поступку, а такође су нижестепени судови закључили да није основан приговор компензације, јер тужени нема потраживање непосредно према тужиоцу. Између ЈП „Тапјуг“ и АА ДОО Београд били су закључени уговори о зајму у периоду од јула до децембра 2018. године, којима је, између осталог, било уређено да уговорне стране међусобна дуговања и потраживања зајмодавца и његових повезаних лица и зајмопримца могу измирити комепнзацијом.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нижестепени судови су на основу правне природе и садржине уговора којим је заснован облигациони однос између туженог и ЈП „Тапјуг“, а потом и Анекса уговора којим су права из уговора прешла на тужиоца, утврдили да је тужени у обавези да исплати утужено новчано потраживање у смислу члана 262. Закона о облигационим односима. Спорно правно питање на које ревидент указује као разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а које се односи на

то да ли су и у ком обиму са ЈП „Танјуг“ пренета права и обавезе у погледу спорне имовине на овде тужиоца, и према коме трећа лица која имају потраживања и дуговања према ЈП „Танјуг“-у могу остварити та права, не може се квалификовати као питање од општег интереса. Ово из разлога што се ради о конкретном облигационоправном односу између туженог и тужиоца који је уређен садржином њиховог уговора и уговора о преносу права са ЈП „Танјуг“ на тужиоца, и не може се говорити о општости таквог питања, нити у овој парници генерално расправљати о имовинскоправним односима брисаног ЈП „Танјуг“. Евентуално погрешна примена материјалног права на које указује ревидент сама по себи није разлог за изузетну дозвољеност ревизије, јер нису испуњени остали услови прописани одредбом члана 404. Закона о парничном поступку

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу дана 28.02.2022. године, а вредност предмета спора је 724.567,20 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне трошкове за одлучивање о ревизији у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић